

bejde om Natten i sin egen Virksomhed. Dette forekommer mig at være et saadant Indgreb i det enkelte Menneskes Rettigheder, at man ikke kan gaa med dertil. Det maa dog være enhver fri Mands egen Sag, naar han vil arbejde, selv om det er om Natten. Jeg har selv nogen Erfaring paa dette Omraade, thi jeg har i mine yngre Dage mange Gange, naar Øllet om Sommeren gik hurtigt fra Bryggerierne, maattet brygge om Natten. Og jeg har personlig skiftet med Bryggersvenden under Natbrygningen. Og jeg maa sige, at direkte tror jeg ikke, at jeg har følt Ulemper ved de Nætter. Naar Bryggersvenden arbejdede, følte han egentlig heller ingen Ulemper. Det var i de Tider, da man ikke kunde nøjes med 8 Timers arbejdsdag, da vi maatte arbejde nogle flere Timer, men vi fik det besørget alligevel, og Befolkningen var jo særdeles tilfreds med, at man skaffede det Hvidtøl frem, den skulde bruge. Derfor tror jeg ogsaa, at man i dette Forhold bør se paa, om vi nu kan skaffe det Brød frem, som Befolkningen skal have, saa at den ikke baade skal mangle Brød og skal betale det dyrene. Men jeg erklærer mig villig til at arbejde med paa Lovforslaget, thi jeg indrømmer, at det er ikke morsomt at skulle arbejde om Natten, saa kan man finde en Ordning, hvorved der kan indføres en Lettelse i disse Forhold, skal mine Meningsfæller og jeg gerne medarbejde derpaa. Men vi maa hævde Ret for den næringsdrivende til, naar som helst han vil arbejde i sin Virksomhed, at gøre det. Jeg tror nu ogsaa, at man maatte kunne komme ud over det, hvis man sagde, at et enkelt Menneske maatte arbejde f. Eks. et Par Timer før den her foreslaaede Tid, saa at Dejgen og det øvrige fornødne kunde være tilberedt, til Personalet kom ved Firtiden om Morgen. Der vilde vel ikke ske saa stor Ulempe ved, at en enkelt i en stor Virksomhed kom før de andre. I den mindre Virksomhed kunde dog i hvert Tilfælde maaske en Svend og en Mester skiftes og saaledes hjælpe sig frem. Naturligvis, vil de ikke, maa det staa dem frit for at lade være, men at vi her fra Lovgivningsmagts Side skulde forbyde dem noget saadant, forekommer mig forkert.

Det er vel nok et Humanitetstegn, og jeg maa jo sige et Sanitetstegn, at dette Lovforslag er fremsat, men det betyder igen, saa vidt jeg kan se, en nedsat Arbejdsydelse, og jeg har før haft Lejlighed til at sige, at jeg tror, vi er ved at komme

for langt ud her i Landet med Hensyn til at nedsætte Arbejdsydelsen. For os alle her i Salen og for alle vore Medborgere ude i Landet gælder det om at søge at faa Arbejdslysten, Arbejdsiveren fremmet, thi ellers kan vi vistnok ikke blive ved at leve, som vi er kommet ind paa i den sidste Tid. Jeg tror, at vi maa søge ogsaa i dette Forhold at komme til, at ikke Arbejdstiden nedskæres alt for stærkt, thi det vil sikkert give Bagslag overfor hele Samfundet. Jeg skal tillade mig at anbefale, at vi ser nøjere paa dette Lovforslag i det Udvalg, som det ærede 10de tingvalgte Medlem (Jørgen Berthelsen) bebudede at ville stille Forslag om, og jeg vil haabe, vi maa komme til et Resultat. Den højtærede Minister nævnte, hvad vi i øvrigt har set i Bladene, at der er Uro indenfor Faget. Det er maaske ogsaa længe, Lovforslaget har været om at komme op her til det høje Landsting, men som den ærede sidste Taler gjorde opmærksom paa, naar det høje Folketing omtrent skal have to Aar til at behandle det, kunde vi vel dog faa mere end et Par Dage til at behandle et Lovforslag, som i hvert Fald efter min Anskuelse betyder et ganske betydeligt Indgreb i det tilvante. At man *kan* komme bort fra det tilvante og ind i nye Former, er en anden Sag, og muligen kan vi gennem Forhandlinger enes om de Former, hvorunder denne Næringsdrift skal føres i den kommende Tid.

Martin Olsen: Efter at den højtærede Minister i et saa udførligt Foredrag har gjort Rede for Sagens Forhistorie, og andre ærede Medlemmer har været inde paa det samme, kan jeg ganske lade den Side af Sagen ligge. Jeg vil dog gerne til de to sidste Talere, det ærede 10de tingvalgte Medlem (Jørgen Berthelsen) og det ærede 3die tingvalgte Medlem (Tvede), sige, at naar man paaberaaber sig, at Lovforslaget er forelagt første Gang i Folketinget i 1918, har man ikke Lov til — jeg siger udtrykkeligt: ikke Lov til — at glemme, at den Gang blev Lovforslaget vel forelagt, men det blev taget fra Folketinget igen, fordi Parterne gerne vilde forhandle selv om Sagen, og det gjorde de da med det Resultat, at der fremkom et Lovforslag, som er Grundlag for det, vi behandler i Dag. Man kan derfor ikke sige, at Folketinget har været for længe om Behandlingen. Folketinget har faaet Lovforslaget i Januar. Man kan have den Mening, at det kunde have skyndt sig mere, men den Opfattelse nærer jeg ikke;